

ALLAH DİLERSE...

Üstün BOL, 05.02.2011

<https://ustunbol.blogspot.com/2012/02/allah-dilerse-mehmet-silaya.html>

1994 Yılı olmalı.

Ev'le aram bozuk, derslerim kötü, okula gittiğim yok, kafam dumanlı, beş parasızım. Her şey üstüme üstüme geliyor sanki.

'Kelebekler Sonsuza Uçar' diye bir film çekmiş Mesut Uçakan.

Millî Gazetede okuduğumuz satırlardan hatırlıyoruz İskilipli Atıf Efendi'yi. Köksal abi filmi Trabzon'a getireceğini söylüyor. O vakte kadar yapılmış bir şey değil bu. İnanamıyoruz, hayal gibi geliyor, ama oluyor işte. Hem de öyle bir oluyor ki ortada ne bir sözleşme var, ne bir anlaşma. Güvene dayalı bir iş bu. Film gösterime girecek izlenecek, gelirin şu kadarı yapımcıya gidecek

Hoş, senet sepet isteseler kim nasıl verecek, yok öyle bir şey.

Filmin afişleri geliyor, süslüyoruz Trabzon'u, Kalkınma mahallesine asıyoruz Üniversiteye yakın diye. Kredi Yurtlar'da her odaya el ilanı bırakıyoruz. Davetiye bastırıyoruz, yurtlarda, okulda her yerde satıyoruz, esnafı dolaşıyoruz.

Derdimiz ne?

Kâh yarı dolu salona, kah boş koltuklara oynuyor film. Ama olsun, çıkan ağlayarak terk ediyor salonu, bizde ağlıyoruz ama herkes gizlemeye çalışıyor ağladığını. Zaman herkesin güçlü olduğunu gösterme zamanı, ağlamayı zayıflık kabul ediyoruz belli ki.

O günlerden zihnime yerleşmiş olmalı Haluk Kurtoğlu'nun İskilipli hali.

Ulucanlar cezaevi önünde yapacağımız anma için fotoğraf seçerken hiçbirini beğenemiyorum fotoğrafların.

Zaten Rahmetlinin çok fotoğrafı yok.

Neyse ki Mehmet Sılay İskilipli Atıf'ın daha büyük ölçüde birkaç fotoğrafını getiriyor da pankart ve afişlerde kullanabiliyoruz bu fotoğrafları.

Ama hala içim rahat değil. Haluk Kurtoğlu'na benzemiyor bu fotoğraflar. Birkaç gün sonra alıyorum, İskilipli Atıf Hoca bu diyorum filmdeki sadece bir benzetmeydi. Nihayet... Ulucanlar Cezaevi önünde beklerken, kalabalığa bakarken, afişleri pankartları açarken aklımdan geçenler üç aşağı beş yukarı bu şekildeydi.

Birazdan şapka kanununa muhalefetten idam edilen İskilipli Atıf, Ali Rıza Efendi ve Şalcı Bacı için iade-i itibar isteyecektik, itibarı tartışmalı olanlardan!

Gündüz sıcaklığı eksi onları bulan Ankara'da bugün hava güzeldi, jest yaparcasına. Arkamda kadın, erkek, çocuk üç yüzün üzerinde insan hep bir ağızdan "İskilipli Atıf Onurumuzdur" diye bağıyordu. Sustum ben, hiçbir slogana katılmadım.

O sırada Trabzon'da, Hamamizade İhsan Bey Kültür merkezinde film izliyordum! Atıf Hoca rüyasında efendimizi görüyor, "Bana gelmek istemez misin, Atıf" hitabına savunmasını yırtarak mukabele ediyordu.

Her şey bitti sonra, basın açıklaması bitti, Mehmet Sılay söyledi söyleyeceklerini, Mehmet doğan söyledi. Atıf efendi ve Ali Rıza Bey'in cezaevinde tutuldukları koğuşlar gezildi, darağacına çekildiği yerde buğuzlar edildi.

Sonra Kimsesizler Mezarlığına götürdü Mehmet Sılay bizi. İskilipli Atıf'ın mezarını ne zorluklarla bulduğunu anlattı. Bu öyle bir hikâye ki, Allah istemeseydi İskilipli'nin mezarını hiç kimse bulamazdı. Şöyle ki;

Mehmet Sılay İskilipli'nin mezarını araştırırken Ulucanlar cezaevinde kayıt bulmaya çalışıyor. Yangınlar geçirmiş cezaevi, kayıtlar yanmış. Vazgeçmiyor Sılay Millet Meclisi arşivine

dalıyor. Orada da kayıtlar sınırlı. İdamın ardından bir köşeye defnedilmiş, ailesi de bilmiyor yerini. Korkudan araştıran, ziyaret eden, soran eden de yok. Sonra yol geçiyor mezarın üzerinden, mezar naklediliyor birkaç görevli nezaretinde. Nakledenlerden sadece birisi biliyor mezarın kime ait olduğunu!

Sonra bürgün Mehmet Sılay doktorluk yaptığı hastanede İstiklal Mahkemesi Zabıt katiplerinden birinin oğlunun çalıştığını öğreniyor. Kâtip zulme katiplik ettiği için vicdanen rahatsız yaşıyor onlarca yıl.

Zabıt Kâtibi hem katiplik yapıyor hem define katılıyor hem de mezar nakledilirken başında duran birkaç kişiden biri...

Mezarın ne bir taşı ne de bir işareti mevcut. Kimsesizler mezarlığında bir ağacın dibinde. (Şimdiki Şafaktepe parkında büyük bir marketin hemen arkasında, fotoğraflarda karla kaplı, dua edilen yer)

Zabıt kâtibi bayramlarda, mevlid gecelerinde gelip İskilipli Atıf'a Fatiha okuyor ve hemen, kimselere görünmeden kaçıyor oradan. Zaman zaman sıkı sıkı tembih ederek oğlunu da getiriyor mezar başına ve bir gün burada kimin yattığını ve neden Fatiha okuduklarını anlatıyor oğluna. O kadar iyi tembihliyor ki oğlu yıllarca hiç kimseye bahsetmiyor babasıyla arasındaki bu sırrı, eşine bile!

Zaman zaman mezarın başına geliyor, Fatiha'sını okuyor, yaşıyor babasının sünnetini. Sonra Mehmet Sılay bu bilgi üzerine zabıt katibinin oğlu ile arkadaş olmaya çalışıyor ama adam öyle temkinli ki bir türlü girmiyor mevzuya, anlatmıyor. Güvenmiyor da üstelik. Ancak iki yıl sonra Mehmet Sılay'a güvenebileceğine kanaat getiriyor ve anlatıyor babasından dinlediklerini. Bir akşam üzeri Mehmet Sılay'ı mezarın başına getiriyor işte burada diyerek hemen uzaklaşıyor oradan. Sonra filmlerdeki gibi gizli bir kazı çalışması ile bulunuyor Atıf efendinin kemikleri. Çorum'dan akrabalarından bin bir nazla! kan, saç ve doku örnekleri alınıyor. DNA testi birebir örtüşüyor akrabalar arasında. Sonrası malum kemikler bir torbaya doldurulup çoruma götürülüyor, cenaze namazı kılınarak defin gerçekleştiriliyor. Törene üç kişi katılıyor sadece! Korku hala egemen memlekette, akrabaları dahi çekiniyor törene katılmaktan... Ve her şey yine gizlilik içinde yapılıyor. Bir adam elinde bir torbayla kemik taşıyor Ankara'dan Çorum'a, izahı öylesine zor...

Film bitiyor burada.

Mehmet Sılay bu kadar içten dua etmeseydi İskilipli Atıf Efendinin mezarını bulmayı lütfeder miydi Mevla?

Mevla buldurmak istemeseydi, Mehmet Sılay bu kadar içten dua edebilir miydi?

İnna lillahi ve inna ileyhi raciun.

Cyrano de Bergerac